

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Anders Fogh Rasmussen, om han ikke kan bekræfte, at hovedformålet med regeringskonferencen er at gøre EU klar til udvidelsen med de øst- og centraleuropæiske lande, og når det kommer til diskussion om flertalsafgørelser, ja, så er der enstemmighed i henhold til Amsterdamtraktaten, og at vi dermed har den stærkeste beslutningsret, som vi overhovedet kan have på det pågældende område.

Det andet spørgsmål, jeg vil stille, er: Er det ikke også lidt meningsløst i dagens verden at forsøge at lave det til en konflikt mellem nationen og EU? Er sagen ikke, at stadig flere områder, grænseoverskridende kriminalitet, miljøproblemer osv., kun kan løses, hvis vi tager hånd om dem på alle de politiske niveauer, hvor problemerne opstår, lokalt, nationalt i Europa og globalt, og at det i virkeligheden derfor er lidt vanskeligt at trække den der firkantede grænse mellem arbejdsdelingen på de områder? Er det ikke det, der i virkeligheden stiller krav om udsyn og internationalisme?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg bekræfter, at hr. Anders Fogh Rasmussen og Enhedslisten er uenige om den økonomiske politik, og jeg har lagt mærke til, at hr. Anders Fogh Rasmussen også er uenig med regeringen i dens økonomiske politik og kaldte beskæftigelsesindsatsen i 1994 for uansvarlig.

Det er jo godt at have den slags uenigheder, så diskuterer vi dem, og vi tager stilling, problemet er bare, at med et ja til euroen så afgøres den politik ikke her i Folketinget, men i Bruxelles. Som hr. Anders Fogh Rasmussen så fint skrev det i Politiken i en kommentar: Sandheden er, at den kommende fælles mønt er udtryk for en gedigen liberal tankegang og vil sikre, at pengepolitikken ikke kan bruges til at føre uansvarlig økonomisk politik, som socialdemokratiske frontfigurer med Lafontaine i spidsen ellers taler for.

Jeg er altså helt enig i, at der kan være en diskussion om, hvad der er ansvarligt, og hvad der er uansvarligt, men mener hr. Anders Fogh Rasmussen ikke, at der er et demokratisk problem i, at hvis vi siger ja til euroen, så afgøres den uenighed om, hvad der er uansvarligt, og hvad der er ansvarligt, ikke her i Folketinget,

men af en bankbestyrelse? Er det ikke et demokratisk problem?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil gerne takke hr. Anders Fogh Rasmussen for det direkte svar meget tidligere i debatten om, hvor grænsen går for Venstre. Jeg vil godt understrege, at jeg ikke har beskyldt Venstre for at gå ind for et Europas forenede stater, og jeg kan forstå, at grænsen går lige præcis dér, men dermed mener jeg sådan set også, at alt er sagt. Så er der er ikke nogen grænse, så er det tilnærmelsesvis en gratis omgang, hr. Anders Fogh Rasmussen præsterer, for så går grænsen der, hvor Dronning Margrethe f.eks. ikke længere kan være statsoverhoved for Danmark.

Jeg mener, der er jo så reelt ikke nogen grænse for, hvad Venstre vil acceptere i den fortsatte udvikling i unionsarbejdet. Selvfølgelig er Kristeligt Folkeparti fuldt indstillet på, at der skal samarbejdes i EU og i andre sammenhænge selvfølgelig også, men spørgsmålet er på hvilken måde, og hvordan beslutningerne bliver truffet. Bliver de truffet i enstemmighed, bliver de truffet ved kvalificeret flertal eller hvad?

Det er jo det, der er det afgørende, og der må jeg bare konstatere, som jeg gjorde tidligere i debatten, at i forhold til den politiske integration, i forhold til at overlade flere beføjelser til EU er der, som jeg ser det, ikke nogen grænse for Venstre.

Formanden:

Hr. Knud Erik Hansen tager jeg med også, og så har jeg ikke flere på min talerliste, og når hr. Anders Fogh Rasmussen har svaret, så er vi jo ved tidspunktet for at holde middagspause, så det passer jo fint.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg ved ikke, om vi nærmer os et svar, men det, hr. Anders Fogh Rasmussen sagde til mig, var, at vi ved at stemme ja til ØMU'en naturligvis afgav noget suverænitets, men det var ikke det, der var mit spørgsmål. Mit spørgsmål var: Hvad sker der mere? For det er det, der er det utrolig spændende ved den udvikling, der er i gang i Europa nu, hvor man klart begynder at samarbejde om orlovsordninger, understøttelse, skattepolitik, lønfastsættelse.